

Disney

Část tvého světa

Co kdyby
Ariel Uršulu neporazila?

Disney

Co kdyby... Část tvého světa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Liz Braswellová

Disney - Co kdyby... Část tvého světa – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Část tvého světa

*Co kdyby
Ariel Uršulu neporazila?*

EGMONT

Original title: *A Part of Your World – A Twisted Tale*

Copyright © 2019 Disney Enterprises, Inc.

All rights reserved. Published by Disney Press, an imprint of Disney Book Group. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the publisher.

Ilustrace © Shutterstock, 2019

Vydalo nakladatelství EGMONT

v Praze v roce 2019 ve společnosti Albatros Media, a. s.,

se sídlem Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4.

Číslo publikace 36 028

Přeložila Petra Babuláková

Odpovědná redaktorka Lucie Kučová

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sazba Barbora Duchoňová

TS 14. První vydání

ISBN tištěné verze 978-80-252-4709-9

ISBN e-knihy 978-80-252-4968-0 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-252-4969-7 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-252-4967-3 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

Cena uvedená výrobcem představuje
nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Liz Braswellová

Část tvého světa

*Co kdyby
Ariel Uršulu neporazila?*

PROLOG

Na úpatí Ibrijských hor...

Cahe Vehswo byl na poli a opravoval dřevěný plot. Plot neměl za úkol udržet vlky venku, ale spíš ty přihlouplé ovce *vnitř* – stačilo, aby je páslo nějaké trošku chytřejší dítě.

Byl nádherný, doslova zářivý den. Borovice ještě nebyly vysušené žárem pozdního léta, tyčily se v plné síle a jejich temně zelené jehličky šustily ve větru. Hory se oděly do hávu letních květin a drobných zvonivých vodopádů. Mraky na obloze vypadaly až směšně načechraně.

Jediné, co přírodní symfonii narušovalo, byl podivný zápach, který sem vítr přinášel z jižních nížin: pálcí se zvířecí tuk nebo odpadky nebo něco shnilého.

Všichni ve vesničce měli napilno: starali se o révu, rubali dřevo, čistili sudy na sýr. Nikdo se nehádal – zatím – a život na jejich straně hory vypadal dobře.

Pak si Cahe všiml na staré královské cestě čehosi zvláštního. Byla to falanga vojáků pochodující v překvapivě pevném a uspořádaném seskupení, vzhledem k tomu, jak byli daleko od hlavního města. Díky chocholkám na helmách, naleštěným knoflíkům, které zářily jako malá zlatá sluníčka, a dokonale čistým kabátům vypadali, jako by se předváděli někde na přehlídce –

tedy nebyť jejich zachmuřených výrazů, nadutých pohledů a podivného praporu, který nesli.

Někdo vykřikl rozkaz; muži se zastavili. Kapitán, který vypadal přímo skvostně v jasně modré čapce a kabátě, vyjel na koni nahoru ke Cahemu společně s druhým vojákem na koni, který nesl prapor.

„Vesničane,“ ozval se zostra. Cahemu to připadalo poněkud hrubé. „Jmenuje se toto město Serria?“

„Ne,“ měl farmář na jazyku, ale pak si vzpomněl na dávno zapomenutá pravidla, jak jednat s lidmi, kteří mají naleštěné knoflíky, velké klobouky a zbraně.

„Prosím o odpuštění, pane, ale to město je mnohem dál na opačné straně Ďáblava průchodu. Tomuhle se říká Adamova skála.“

„Na tom nesejde,“ odvětil kapitán. „Zabíráme tuto vesnici a přilehlou půdu ve jménu Tirulie!“

Poslední část věty vykřikl, ale slova se vznesla a rozplynula pod obrovskými horami do ztracena. Zaprášená pole, náhodně zasázené olivovníky a lhostejné krávy to nijak nezaujalo.

„Prosím o prominutí, pane,“ řekl zdvořile Cahe, „ale my jsme součástí Alamberu – a také jim platíme daně.“

„*At už byla vaše dřívější situace jakákoli*, nyní jste občany Tirulie a vzdáváte hold princovi Erikovi a princezně Vanesse.“

„Pořád nevím, jak se k tomu postaví král Alamberu.“

„To není tvoje starost,“ odvětil mrazivě kapitán. „Král Alamberu bude brzy jen vzpomínkou a samotný Alamber jen obyčejnou provincií slavné tirulijské říše.“

„Tím zřejmě *myslíte* Tirulii,“ zamyslel se Cahe a ležerně se opřel o plot. „My ji známe. Kupujeme si od nich nasolené tresky a prodáváme jim naše sýry. Jejich děvčata nosí zástěry s pletenými vázačkami. Javerův syn Perde jel tam dolů na jih hledat štěstí na rybářské lodi – a nakonec se tam oženil s místní dívkou.“

„Fascinující,“ procedil kapitán mezi zuby, pustil jednou rukou otež a upravil si knír. „A proč mi to všechno vykládáš?“

Cahe ukázal na prapor, který se třepotal ve větru.

„Tohle není vlajka Tirulie.“

Místo slunce, moře a lodi na modrém poli, což byl obraz, který znali i tito venkované odříznutí od velkého světa, byla vlajka úplně bílá a vystupovala z ní zlověstná černá chobotnice bez očí. Vypadala téměř živá, jako by se chystala popadnout všechno, co se k ní přiblíží.

„Princezna Vanessa se domnívá, že nastal čas znak tirulijského rodu pozměnit,“ vysvětlil nejistě kapitán. „Stále však zastupujeme Tirulii a zájmy prince Erika, který jedná ve jménu svého otce krále a své matky královny.“

„Ach tak...“ chtěl se do diskuze přidat další vesničan, ale Cahe zvedl ruku a zarazil ho.

„Co můžeme dělat? Máte pušky. My je máme taky, ale schované a na lov divokých prasat. Takže pokud sem přijde správný výběrčí daní a nebudeme muset platit dvakrát, proč ne?“

Kapitán zamrkal. Zamračil se na Cahea a čekal nějakou lest. Farmář mu však už téměř nevěnoval pozornost.

„Učinil jsi moudré rozhodnutí, vesničane,“ řekl konečně kapitán. „Sláva Tirulii!“

Obyvatelé Adamovy skály chabě a bez valného nadšení opakovali: „Sláva Tirulii.“

„Vrátíme se stejnou cestou, až dobudeme Serriu. Připravte nám to nejlepší ubytování, ať si máme po vítězství nad městem a celým Alamberem kde odpočinout!“

Pak kapitán křikl něco neidentifikovatelně armádního a odklusal. Vlajkonoš měl co dělat, aby mu stačil.

Jakmile byli z doslechu, Cahe unaveně potřásl hlavou.

„Svolejte zasedání,“ povzdychl si. „Ať se to rozkřikne. Musíme shromáždit děvčata a poslat je do hor sbírat houby nebo tak něco... na pár týdnů. Všichni kluci, kteří mají vojenský výcvik, se vydají do divočiny starat se o ovce. Nebo lovit. A taky by všichni měli zakopat zlato a cennosti někam, kde je nikdo nenajde.“

„Ale proč ses mu jen tak vzdal?“ zeptal se muž vedle něj. „Mohli jsme poslat zprávu do Alamberu. Kdybychom těm vojákům řekli, že ne, nemuseli bychom *nic takového* dělat, nemuseli jsme se chovat jako zbabělci a posílat děti pryč...“

„Udělal jsem to, protože cítím něco ve větru. Ty ne?“ odpověděl Cahe a kývl směrem k jihu. Hned za hřebenem, kde se Veraleanské hory setkávaly s nížinou, se zvedal oblak kouře.

„Garhaggio?“ zeptal někdo nevěřičně. Opravdu to vypadalo, že kouř přichází odtamtud. Podle množství kouře a černoty už zřejmě byla v místě, kde ještě včera stála vesnice, jen spálená země, popel a prach.

„Vsadím se, že oni kapitánovi řekli ne,“ konstatoval Cahe.

„Tolik bezdůvodného násilí!“ zděsila se jakási žena. „Princ Erik a princezna Vanessa musí být strašliví lidé!“

ERIK

Erik se probudil.

Zase se mu zdál ten sen.

Přicházel k němu v nejpodivnějších chvílích – například když s šéfkuchařem Louisem procházel menu pro formální večeři nebo když poslouchal hradního pokladníka, jak popisuje vzestupy a pády mezinárodního bankovníctví. Nebo když mu jeho krásná princezna vyprávěla o svých malých intrikách.

Ve skutečnosti se to dělo hlavně tehdy, když byl unavený nebo znuděný. Když bylo v místnosti dusno a jemu se chtělo spát tak strašně, že málem neudržel oči otevřené.

Nebo večer v posteli, těsně předtím, než úplně usnul – v ten okamžik, kdy byl napůl vzhůru a napůl hluboce snil.

V tomto zlomku sekundy často slyšel andělský chór, který zpíval nepředstavitelně nádherné melodie. Zaposlouchal se, ale byl natolik strnulý v polospánku, že nikdy nestačil vyskočit a všechno si sepsat, než to zapomene.

Někdy mu však sen místo melodií našeptával:

...že si mladý princ Erik neměl brát překrásnou princeznu Vanessu. Že došlo k příšerné chybě. Že existuje jiná dívka, nádherná dívka bez hlasu, která umí zpívat.

Ne...

Tak to nebylo.

Kdysi žila nádherná dívka, která uměla zpívat, a v ten hrozný den, kdy Erik upadl do spánku, přišla na věky o hlas. Od té doby sám sní.

V tom druhém světě existovaly mořské víly.

Erik jednu znal. Jejím otcem byl bůh. Erikova princezna v něm byla zlá čarodějnice. A Erik se téměř dotkl pravdy, ale byl oklamán a teď jen sní...

V panice náhle shlédl dolů. Ruce měl položené na stránkách s notovým zápisem a podpíral si klesající hlavu. Nerozlil inkoust? Nerozmazal si poznámky? A zbytek textu dopadne stejně, pokud se inkoust rozmazal po papíře... Všechno bude zničeno...

Zvedl papíry proti měsíčnímu svitu. V místě, kde sbor přecházel do tóniny D, se objevila jen malá skvrnka. Nebylo to nic hrozného.

Zalétl očima od stránek k měsíci, který sem jasně pronikal nezasklenými okny. Společnost mu dělaly zářivé hvězdy. Vál mírný vánek a listy stromů šuměly podél hradních zdí. Vítr s sebou přinášel vůně od moře: vůni santalového dřeva, písku, pomerančů a prachu. Vůni všeho, co uschlo na zemi.

Erik se zahleděl znovu na zápis své hudby a snažil se přehrát si sladkou vodní melodii, kterou mu před probuzením zpíval oceán.

Pak namočil pero do inkoustu a začal zuřivě škrábat další poznámky. Nepřestane, dokud nevyjde slunce.

RUDOLF

Zdálo se, že se do amfiteátru nacpala celá Tirulie. Všechna sedadla byla obsazená, od předních, sametem polstrovaných pohovek pro šlechtu po nezastíněné kamenné lavice daleko vzadu. Další lidé postávali v uličkách mezi sedadly. Nikdo si nechtěl nechat ujít premiéru nové opery z pera jejich milovaného a šíleného prince Erika.

Vůkol vládla festivalová atmosféra; všichni si oblékli ty nejbarevnější šaty a nejtřpytivější šperky, jimiž se mohli pochlubit. Hradní stráže postávaly v naleštěných botách a hlídaly, aby mezi diváky nepropukly žádné šarvátky. Prodejci procházeli davem venku i uvnitř a prodávali chlazené bublinkové víno. Tirulie byla známá tím, že si umí užít drobné radosti: chléb s trojúhelníčky sýra a olivovým olejem, papírové kornouty s křupavými smaženými olihněmi a medové pečené kaštany na špejli, které se leskly na slunci.

Shora vše tvořilo nádhernou mozaiku pohybu, barev a třpytu.

A jeden starý racek jménem Rudolf si ten výhled opravdu užíval. S několika vnuky (kteří ho pozorně sledovali) seděl na zábradlí nad nejvyššími a nejlevnějšími divadelními sedadly. Mladí ani na chvíli nespouštěli oči z odhozených drobečků jídla a byli neustále připraveni vrhnout se dolů i pro ten nejmenší

kousek chleba, ale Rudolf klidně seděl, pozoroval dav a mumlal si něco pro sebe. Po boku mu zůstala jediná vnučka a snažila se pochopit, co dědeček v tom lidském hemžení vidí.

Kostýmy byly nádherné, orchestřiště plné a kulisy namalované tak, že vypadaly naprosto reálně: na princových hrách se nikdy nešetřilo.

Když princ konečně vstoupil a zaujal své místo v královské lóži s nádhernou princeznou po boku, dav téměř zešílel – jásal a oslavoval svého královského umělce. Někdy ho nazývali princem snílkem, nebo dokonce princem melancholikem, protože často působil, jako by jim byl vzdálený a utápěl se ve stesku, ale teď působil vesele, dával najevo lásku ke království a všem mával s upřímným úsměvem na tváři.

Vanessa se tajemným a znepokojivým způsobem usmála a stáhla ho k sobě, aby si sedl. Druhou rukou pohladila velký náhrdelník z mušlí, který neustále nosila – u jinak extravagantní princezny vypadal šperk až podivně obyčejně a přírodně.

To už ale orchestr naladil nástroje a hra začala.

LA SIRENETTA, MUZIKÁLOVÁ FANTAZIE O TŘECH AKTECH

V kouzelném přímořském království touží smutný a pohledný princ [*tenor*] po někom, s kým by sdílel hudbu i život. Když s přáteli slaví své jednadvacáté narozeniny na vyzdobené jachtě, strhne se ukrutná bouře. Princ přepadne přes zábradlí lodi a téměř se utopí, ale nakonec ho zachrání mladá a překrásná mořská panna s hlasem anděla [*první soprán*].

Jakmile se princ probere z bezvědomí, prohlásí, že si nevezme za ženu nikoho jiného než krasavici, která ho zachránila.

Pak se však objeví *jiná* krásná dívka [*stejný první soprán, jiný kostým*], která má tytéž zářivě rudé vlasy jako víla, jež prince zachránila, ale je nemá. Nemůže tedy být jeho pravou láskou. Přesto však společně tráví dny a princ se do ní pomalu zamiluje.

V tu chvíli přichází na scénu rivalka. Nádherná žena [*kontraalt*] zazpívá princí stejnou píseň, jakou mu zapěla jeho malá mořská víla, a uvrhne na něj kouzlo, takže princ na půvabné děvče bez hlasu okamžitě zapomene.

[Poznámka: kontraalt je mohutný hlas velmi oblíbený u diváků. Zpěvačka obdrží ohromné ovace vestoje a šibalsky se usmívá.]

Hypnotizovaný princ okamžitě uspořádá svatbu.

Stranou od něj budoucí princezna přiznává publiku, že je ve skutečnosti mocnou mořskou čarodějkou. Touží se pomstít mořské víle, jejíž otec, král všech moří, kdysi čarodějku vyhnal ze svého království. Pokud se víla za prince nedokáže provdat sama, musí se podřídit dohodě a mořská čarodějnice si její hlas navždy nechá.

Slunce [*baryton*] poté zpívá o tragických životech smrtelníků, neboť se každý den stává svědkem toho, co se mezi lidmi na zemi děje. Také se zmíní o mírumilovném šťastném životě mořských panen a o tom, jak se jedna z nich kvůli lásce sice stala bláznem, ale přesto byla šťastná. Přechází po jevišti a díky promyšleným divadelním strojům „padne“, zatímco na scénu přichází soubor baletek a zatančí v mezihře před velkým finále: svatební scénou.

Princ s falešnou princeznou přicházejí v překrásných šatech a zpívají duet – princova slova však pojednávají o lásce a princeznina o vítězství. Němá dívka to jen smutně pozoruje.

Ve chvíli, kdy se princ s princeznou chystají vyslovit svaatební slib, objeví se Triton, král všech moří [*bas*] v zelenozlatém brnění za doprovodu bubnů. Rozezpívají duet s mořskou čarodějkou a navzájem si vyměňují urážky. Nakonec Triton pozvedne trojzubec k útoku... a mořská čarodějka ukáže na jeho nejmladší a neoblíbenější dceru, která nyní stojí jako němá smrtelnice v koutě. V druhé ruce potřásá podepsanou smlouvou.

Poražený Triton se vzdává a vymění svůj život za život malé mořské víly. Čarodějnice sešle strašlivé kouzlo a král všech moří se v oblaku divadelního kouře mění v ošklivého mořského živočicha, kterého čarodějnice triumfálně zvedá do vzduchu.

[Je to loutka, kterou zpívá kontraalt, a dokonce se i trošku pohybuje, takže publikum zalapá po dechu.]

Tritonova dcera se mění zpátky v mořskou pannu a smutně se vrhá do moře. Falešná princezna vítězně cosi šeptá tvorovi, který byl kdysi králem Tritonem, a slibuje mu, že si ho navždy ponechá ve váze ve svém pokoji.

Vychází měsíc [*mezzosoprán*] a zpívá o věčnosti – je to přízračnější verze sluneční árie. Píseň měsíce však pojednává o nevyhnutelnosti a smutku lásky a táže se, co je vlastně šťastný konec. Co když je pro malou mořskou vílu opravdu lepší vrátit se domů, zůstat po celou věčnost mořskou pannou a netrápit se láskou?

RUDOLF

Lidé se mohli zbláznit. Možná bylo téma opery poněkud fantastní, konec veskrze neradostný a orchestr možná trošku jednoduchý v porovnání s prací jiných, profesionálních umělců (kteří ale trpěli hladu) – na ničem nezáleželo. Amfiteátr nikdy nezažil tolik tleskání, křiku, dupání a hvízdání. Na *La Sirenettu* a mořskou čarodějnici se slétlo tolik růží, až málem došly k úrazu a byly pobodány trny.

Lidé už si dokonce volali o přídavek.

„Možná bychom to měli udělat,“ řekl princ Erik. „Představení zdarma pro celé město! Na konci léta, na svátek svatého Madalberta.“

Dav začal řídit ještě hlasitěji.

Šlechta usazená nejbliž královské lóži projevila umírněné nadšení na úrovni – celou dobu přitom nespustili z prince a princezny oči. Jen hlupák by si nevšiml jistých podobností mezi mořskou čarodějnici a princovou nádhernou manželkou Vanessou. Dnes večer se bude v honosných kamenných palácích nad malými šálky čokolády a křišťálovými skleničkami brandy horlivě diskutovat o tisících možných drobných významech slov v textech písní.

Krásná tmavovlasá princezna se však jen široce zubila a hlasitě se smála.

„Eriku,“ zapředla. „To bylo v dobrém slova smyslu *nehorázná*. A báječné. Kde pořád *bereš* tolik *nápadů*?“

Koketně ho vzala za ruku, jako by byli novomanželé, hrdě si ho odvedla pryč od davu a zářila, jako by byla matkou nesmírně talentovaného a předčasně vyzrálého chlapce. Za nimi se okamžitě pustili i její dva sluhové, shlíželi na dav podezíravými úsměvy a vypadali, že stačí nejmenší náznak a jsou připraveni zabít kohokoliv.

K žádnému náznaku však nedošlo; všichni se radovali.

Mezi stovkami lidí a tvorů, kteří toto představení zhlédli, zůstal na rozpacích jen jediný.

Rudolf stál naprosto nehybně, což u něj nebyvalo zvykem. Ve hře se totiž odhalily dvě *velmi důležité věci*. A přestože byl Rudolf popletený jako většina ostatních racků (možná ještě víc), moudrost, kterou během let získal, ho přinutila se zastavit a pokusit se soustředit na otupělé vzpomínky, vyvolat si je v plných barvách a věnovat pozornost tichému hlásku v mysli.

„*PRINC ERIK SI PAMATUJE, CO SE STALO!*“ vykřikl znenadání.

To bylo první a bylo to snadné.

„Dokonce i s tou pohromou, co na něm leží!“

Rudolf byl u toho, když se víle, která chodila po zemi, nepodařilo získat srdce prince Erika dřív, než zapadlo slunce, a on se místo ní oženil s Vanessou. Rudolf viděl mocný zápas mezi dvěma starodávnými silami, který se lidé nyní pokusili zachytit v ubohých kulisách z malovaného papírmaše. Viděl, jak se oceán bouřil a vzdouval pod silou krále Tritona. Sledoval, jak král

všech moří vyměnil svůj život za život dcery a jak ho mořská čarodějnice Uršula zničila. Rudovlasá dívka se opět stala mořskou pannou a smutně odplavala, navždy nemá. Uršula coby Vanessa zůstala provdaná za Erika a vládla teď království na pobřeží jednoduše tím, že manipulovala svým zhyponotizovaným manželem.

„Jo, přesně tak to bylo,“ zamumlal Rudolf. „A ten kluk Erik to nějakým způsobem ví. Ale jak?“

Co je ta další věc?

Ta důležitá věc?

Ta... *skoro tak důležitá* věc?

Nebo dokonce ta nejdůležitější?

„*Oceán se bouřil a vzdouval silou krále Tritona,*“ opakoval si Rudolf nahlas, protože se mu líbilo, jak jeho vlastní hlas zní při těch slovech velkolepě a epicky. Jeho vnukové a vnučky na sebe navzájem zakouleli očima a vznesli se. Jedna z nich však dědečka zvědavě pozorovala.

„*A král všech moří vyměnil svůj život za život dcery* a Uršula ho zničila. TO JE ONO!“

Rudolf zakrákal a vzrušeně vyskočil do vzduchu. Máchl křídly a pár okolostojících lidí se znechuceně krylo pažemi, protože se báli, co pták udělá dál.

„**KRÁL TRITON JE POŘÁD NAŽIVU!**“

„Pardon?“ zeptala se zdvořile zbývající racčí vnučka.

„Copak to nechápeš?“ obrátil se k ní Rudolf a ukázal na jeviště. „Pokud je tohle všechno pravda, tak Uršula pořád drží Tritona jako vězně! Není mrtvý! No tak, Jonathane! Musíme tu možnost pořádně prozkoumat!“

„Jmenuju se Jona, dědečku,“ opravila ho jemně vnučka.

On ji ale neposlouchal.

S odhodláním, jaké nepocítil od svých časů s Ariel, vyslal Rudolf do unavených starých křídel novou energii a zamířil k hradu. Vnučka mu tiše klouzala po boku.

Když se tirulijský král s královnou rozhodli, že je načase přenechat povinnosti dospělých svým dětem – a hlavně se odstěhovat z hlavního paláce – princ Erik se vcelku nepřekvapivě rozhodl, že bude bydlet v malém paláci přímo nad mořem.

Vnější zdi tvořily obrovské bloky pískovce, jejichž světlá barva se k plážím hodila mnohem víc než žula a šedý kámen, z nichž byly postaveny ostatní staré pevnosti. Erikův dědeček k paláci přidal promenádu s vyhlídkovou plošinou, kterou podpíraly elegantní oblouky ve stylu římských akvaduktů. Dvě nejvyšší obkládané věže chytře připomínaly architekturu jižnějších měst; třetí věž zakrývala pergola porostlá hroznovým vínem a voňavým jasmínem. Nádherná formální jídelna představovala nejnovější prvek paláce a podle poslední módy se v ní nacházela okna od podlahy ke stropu.

Všechny veřejné a nóbl místnosti včetně ložnic – až na ubytovny nejnižšího služebnictva – měly výhled na moře.

To vzbuzovalo zájem u všech, kdo v paláci žili, vesničané se stavbou často vychloubali a bretlandští návštěvníci na cestách se zastavovali, aby si hrad nakreslili.

Okna však vzbuzovala *mimořádný* zájem i u létajících obyvatel království. Mezi mořskými racky bylo dobře známo, kde se nacházejí kuchyně. Právě okna od kuchyně byla nejdůležitější.

Vařené ulity mušlí, ve kterých stále zůstávaly kousky obsahu; záplavy drobtů ze starého pečiva; maso, které zůstalo venku až moc dlouho; hromady shnilého ovoce... Všechno se to bez okolků vyhazovalo z oken do ukryté laguny. Tedy, ukryté před lidmi.

Bylo také dobře známo, že hraběnka Gertruda, Erikova sestřenka, je nadšená ze všeho, co létá a dá se počítat z jejího okna, takže lákala všechny racky, holuby, vrabce, a dokonce jestřáby na pamlsky, které jim nabízela z ruky.

Ibrijský velvyslanec Iase byl zase paranoidní a děsil se, že se ho někdo snaží otrávit, takže v jednom kuse vyhazoval z nejbližšího okna jídlo.

Cokoliv, co vylétlo z okna princezny Vanessy, však bylo špatné na zažívání: ostré a velmi často *doopravdy* jedovaté.

Po chvilce horečného hledání se Rudolfovi podařilo usadit se na překladu posledního nezaskleného okna a vnučka přistála hned vedle něj.

„Teda. Dost slušný,“ řekl a se zájmem se rozhlédl. Pak se přemístil dovnitř a čekal.

Mořští rackové možná byli trochu zmatení a nesoustředění – někdy i sobečtí a pohybovali se na hraně šílenství, když přišlo na souboj o opravdový poklad – ale pokud *uměli* jedinou věc, tak to bylo čekání. Pokud chtěli, zvládli čekat celé hodiny: na odliv, na vracející se rybářské lodě, na změnu větru, na otravné lidi, než přenechají své odpadky těm, kteří si je právoplatně zaslouží a dokážou z nich vyzobat to nejcennější.

Jona naklonila hlavu a dívala se, jak služka vylévá z okna nočník rovnou do moře.

„A to si lidé stěžují na *naše* zvyky,“ zamumlala.

„Pšť!“ zasyčel na ni Rudolf se zavřeným zobákem.

Nakonec se jejich trpělivost dočkala odměny. Do místnosti vplula Vanessa a nechala sluhy za dveřmi.

„Uvidíme se později, hoši,“ zavrňela. Sluhové se uklonili jako jeden muž; ve stejných uniformách, které tvořily mnohem dražší kabáty a hezčí opeřené čapky, než měl zbytek personálu, vypadali jako dvojčata.

Princezna se začala odstrojovat, stáhla si rukavice, plášť a široký klobouk, který jí seděl na černovlasé hlavě. Byl ušitý z hnědého sametu a zdobený zlatými medailonky a peřím vzácných cizokrajných ptáků... a ona ho bez zájmu hodila na postel. Tiše si zabroukala jednu z árií opery, árii *mořské víly*. V jedné chvíli otevřela ústa o něco víc a zplna hrdla zapěla, až se rackové pod silou zvukové vlny trochu zapotáceli.

Vůbec to neznělo, jako když zpívávala Ariel.

Samozřejmě to byl hlas mořské víly, ale tón vůbec neseseděl. Byl příliš hlasitý, slova postrádala duši a tóny se neproplétaly ani zdaleka tak harmonicky jako dřív. Byl to zpěv talentovaného, ale netrénovaného dítěte, které ještě ani neumí mluvit, a už dostalo rozkaz zazpívat píseň o ženě, která umírá žalem ze ztráty své jediné lásky.

Rudolf se snažil nemračit. Rackové samozřejmě nemají pro hudbu žádné nadání – z čehož si ostatní ptáci rádi utahují – ale i tak mu píseň zpívaná Arieliným hlasem zněla rouhačsky.

Vanessa se zasmála, zavrňela a předvedla další hrdelní zvuky, které by Ariel nikdy neudělala.

„Líbí se ti to, mocný králi všech moří? Písnička od nešťastně zamilované mořské víly?“

„*Já žádného mocného krále všech moří nevidím,*“ zašeptala Rudolfovi vnučka. „*Nezbláznila se?*“

Rudolf neměl odpověď. Zamračil se, příkrčil a rozhlédl se po místnosti do všech koutů, které z okna viděl. Nic tam však nebylo, dokonce ani malé akvárium, ve kterém by mohl mořský polyp žít.

Vanessa se zastavila před ohromnou sbírkou flakonů a cetek na svém toaletním stolku: byly tam pižmové parfémy v maličkých skleněných ampulkách, exotické oleje v nádobkách vyřezaných z růžového kamene a tolik kartáčů z kančích štětín, že by se zvládly postarat o celou armádu princezen. Jednu věc však neměla – čehož si Rudolf nevšiml – a to služku, která by jí s očistou pomáhala. Princezna na sebe našpulila rty do zrcadla a přesunula se k šatníku. Zdálo se, že v rukou něco drží, ale Rudolf si nemohl být jistý.

Oba ptáci se natáhli a naklonili kupředu ve snaze sledovat její pohyby.

„Hrozně mě mrzí, že jsi přišel o tak báječnou operu, králičku,“ zavolala z temnoty. Po chvíli se vynořila v jasně růžovém hedvábném županu. Rackové nyní viděli, že nese v objemném rukávu napůl schovanou sklenici.

„Ale myslím, že princ Erik ji aspoň ještě jednou zopakuje. Ne, že by ses mohl jít podívat. Taková škoda! Princ má tak bohatou *fantazii*. Jeho hra pojednávala malé mořské víle, která přišla o prince kvůli ohavné staré mořské čarodějnici. *Nehorázné.*“

Zarazila se... a pak vybuchla smíchy a jemná ústa se otevřela čím dál víc a víc a valil se z nich chechot, který se Ariel ani vzdáleně nepodobal.

Otočila se a zvedla sklenici, aby si ji prohlédla ve světle, kterém sem proudilo oknem, na kterém seděli rackové... a rackové právě zalapali po dechu.

Byl to úzký skleněný válec podobný těm, ve kterých vědci nebo fyzici provádějí své experimenty. Nahoře ho zakrýval kousek mušelínu přilepený hrudkou vosku. Uvnitř vázy byla voda... a také ta nejděsivější věc, kterou Rudolf s Jonou kdy viděli.

Většinu láhve vyplňovala tmavě zelená, želatinová masa, která vzdáleně připomínala nějakou rostlinu. Jedním boulovitým koncem se držela dna láhve. U „hlavy“ bylo něco, co připomínalo chapadla, ale bezmocně se to vznášelo v malém prostoru; nahoře svítily dvě žluté oči. Pod nimi visela ohavná ochablá ústa jako z fantasmagorie šíleného malíře. Posledním hřebíčkem do rakve té zrůdnosti byly dva slizovité provázky, které visely dolů po obou stranách těch úst a napodobovaly králův kdysi mocný plnovous, bílý jako mořská pěna.

Racčí vnučka odvrátila hlavu, aby nezačala zvracet.

„To je on!“ vykřikl Rudolf – na poslední chvíli zakryl slova kráknutím, protože si vzpomněl, že mořská čarodějka rozumí řeči všech zvířat, stejně jako Ariel.

Vanessa se hbitě a podezíravě otočila.

Jona rychle přemýšlela. Vší silou dědečka klovlá, jako by se jí snažil ukrást drobek.

Rudolf krákl.

„Co to...“

„TO JE MOJE RYBA!“ zaječela Jona. Zakoulela na něj očima a *snažila* se mu naznačit, o co jí jde.

Dědeček na ni okamžik tupě zíral.

Pak se uvolnil.

„Co? Jo, jasně.“ řekl a významně na ni mrkl. „Ne, vnučko! To-je-moje-ryba!“

Oba sléti z parapetu, vznesli se do vzduchu a skřehotali přesně jako každý normální racek.

Vanessa se rozběhla k oknu, ale uklidnila se, když viděla obyčejnou dvojici ptáků, jak se ve vzduchu perou o nějaký nechutný kus čehosi. Zavrčela a rázně se otočila zpátky dovnitř.

„To od tebe bylo moc chytré, jak jsi to vymyslela,“ řekl Rudolf a pochvalně vnučce zsalutoval.

„Co teď?“ zeptala se.

„Teď? Půjdeme najít Ariel.“

ATLANTIKA

Hluboko pod vínově rudými vlnami, na nichž se jako hračky vznášejí dřevěné lodě, leží úplně jiné království.

Korálové útesy se rozprostírají po krajině jako lesy kropenaté slunečními paprsky, které sem cestovaly dlouhou a mokrou cestou, než k nim dospěly. Dlouhé stuhy chaluh připomínají stromy ze suchého světa. Tyto se ohýbají a elegantně vlají i v nejmírnějším vodním vánku a na dotek jsou jemné – a přesto pevné jako kůže a někdy i ostré. Konce podobné prstům se natahují za sluncem a tvoří fotosyntézu stejně jako jejich suchozemští bratři.

V této podmořské krajině jsou i hory a kaňony. Stejně jako na Souši proudí z kopců řeky, i zde se mísí voda různých teplot a vytváří proudy a víry. Země puká pod náparem vroucí vody, kterou chrlí hlubiny – je příliš horká pro všechny kromě maličkých stvoření, jejichž existence závisí na energii, která vychází z těchto prasklin, a nikoliv z té vzdálené žluté koule nahoře.

A stejně jako žijí zvířata na zemi, i zde najdete mořské tvory.

Nejmenší rybičky v ohromných hejnech – sledi, ančovičky a makrely se třpytí a skotačí v paprscích jako miliony diamantů. Točí se ve vírech a proplouvají nad písčnými dunami jako jedno velké, podivné zvíře.

O něco větší ryby připomínají duhu, protože jsou červené a žluté, modré a oranžové, fialové a zelené a vícebarevné jako klauni: dragonetky, slizouni, hlaváči a kanicové.

Štikozubci, placky, siveni, tresky všeho druhu, platýsové a parmice tvoří přiměřenou střední třídu.

Ti větší jsou spíš samotáři, kanicové vroubení, hlístouni, ostrouni a velcí žraloci a tuňáci, kteří rostou do ohromné velikosti a dožívají se vysokého věku, protože se naučili, jak se vyhýbat lidským lodím, sítím, pastem a návnadám. Černoocí predátoři si moc dobře uvědomují, že jsou na vrcholu potravního řetězce jenom tady dole a někde nahoře na povrchu existují věci mnohem hladovější a děsivější než oni sami.

Populaci doplňují oblíbení ne-rybí obyvatelé oceánu: chobotnice, které natahují dlouhá chapadla; křehké a průhledné medúzy připomínající víly; humři a mořské hvězdice; mořští ježci, nahožábří – vtipní tvorové připomínající stonožky, kteří se vznášejí nad dnem oceánu a jejichž končetiny září všemi možnými barvami.

Všichni tito tvorové se probouzejí, spí, hrají si, plavou a užívají si životy pod mořem a nezajímají se o to, co se děje nad nimi.

V těchto končinách jsou však i jiná, podivná zvířata, která dokážou hovořit s oblohou i mořem. Tuleni a delfíni, želvy a vzácné velryby, které občas připlují za potravou nebo si jen tak povídat a pak zase zmizí za tou zvláštní membránou, jež dělí oceán od okolního světa. Ostatní je sice mají rádi, ale úplně jim nedůvěřují.

Ti nejpodivnější tvorové však žijí ve městě, které si sami vybudovali, v království v hlubinách.

Zdejší budovy nemají střechy, které by obyvatele dělily od vody nad nimi a okolo nich; tvorové, kteří se mohou pohybovat do všech směrů, nemají rádi žádná omezení. Všechno je otevřené, vzdušné – vlastně *oceánské* – a postavené pro radost z různých architektonických vrtochů. Delikátní ploty navádějí návštěvníky navštívit i sousedství. Do pokojů se otevírají oblouky, nikoliv dveře, z nichž některé se tyčí jeden na druhém. Schody nikdo nepotřebuje. Tenké a elegantní oblouky připomínající stalaktity v neobjevené jeskyni podpírají „stezky“, které se zvedají kolem sálů a zdobí je půvabné špičky. Všechno září bílým mramorem, světle růžovými nebo oranžovými korály, a měňavě se leskne jako lůno lastury.

Všechna ta krása je výsledkem mnoha tisíc let umění, míru a trpělivosti – a mizivým nebo absolutně žádným kontaktem s okolním světem. Atlantika je nepředstavitelně snovým zázrakem pro těch pár lidí, kteří ji zahlédli, než se utopili, ale zůstává neměnná po celá staletí, dechberoucí a navěky stejná.

Tvorové, kteří ji vybudovali a vládli tomuto podmořskému světu, žijí dlouho a spokojeně a nemají na práci nic jiného než trávit volný čas zájmem o estetiku. Vládou jim králové a královny stejného ražení.

Tak to aspoň kdysi bývalo.

Nyní Atlantice vládne královna, která uviděla jiný svět... a ten ji zradil. Královna, která bude žít navěky s následky toho, co způsobila.

ARIEL

Na stupínku před trůnem se shromáždili ti samí, co obvykle: mořští obyvatelé všech barev, pár delfinů, kteří se občas vyplavali nad hladinu nadechnout, osamělý hlístoun a malá skupinka vranek. Hlavně tu však byli přítomní mořští lidé, neboť královna hodlala uspořádat dvorní Rituál červnového přílivu, což byl jeden z nejdůležitějších a nejslavnostnějších obřadů sevenských rituálů.

A ona si zbožně přála, aby mohla být kdekoliv jinde.

Králové a královny museli promlouvat k davům – to bylo součástí jejich práce. Většina ceremoniálních povinností se dala vyřešit tím, že jste někam plavali, tvářili se královsky, vážně se přikyvovali a usmívali se na potěr. Ale některé události vyžadovaly proslov... a když nemůžete mluvit...

Annio byl zvolen za kněze Rituálu, takže on, nikoliv Laiae, bude čerpat z Hádovy studny.

Řekla to rukama a opatrně znakovala knězovo jméno ve starých runách.

Sebastián, Šupinka a Threll, malý mořský koník a posel, stáli na okraji přihlížejícího davu a nahlas předříkávali, co ukazovala. Oni a Arieliny sestry byli jediní, kdo se obtěžoval naučit se starou znakovou podobu podmořského jazyka – ovšem jen ryba, krab a mořský koník se dobrovolně nabídli, že budou překládat.

Žádný z nich neuměl křičet dost nahlas – rozhodně ne tak, jako její otec, – a neslyšeli by je všichni, kdyby mluvil jen jeden z nich.

(Jednou zkusili zesílit Šupinkův hlas mušlí a dopadlo to katastrofálně. Znělo to prostě *směšně*.)

V dokonalém světě by to dělaly její sestry. Ty, které s ní vyrůstaly a měly podobné hlasy a snadno mohly mluvit za ni – a protože byly samy princezny, všichni by je tím spíš poslouchali.

Jenže to by se až moc podobalo práci.

A mezi věci, kterým se její sestry obvykle vyhýbaly, patřila hlavně práce.

A tak si Ariel povzdechla, interpreti interpretovali a různé části davu naslouchaly různým hlasům, které se za ni snažily zastoupit, přihlížející věnovali pozornost *interpretům* a také *jim* kladli otázky a celé to bylo šíleně zmatené.

„Který je Annio? Ten nejstarší?“

„Povede rituál mé dítě, má drahá Ferestie?“

„Ale v jakou hodinu?“

Když se všichni rozmluvili najednou a nikdo už je nedokázal vnímat, bylo jedinou záchranou zadout na zlatou ulitu, kterou nosila kolem krku jako znak svého úřadu. Ariel si připadala spíš jako obyčejná loďní kapitánka než jako královna.

Rozešlu tabulky s podrobnostmi a nechám je vyvěsit na všech veřejných místech, znakovala unaveně. To je všechno.

Poté, co mluvčí předali zprávu dál a všichni se nad ní na chvíli zamysleli – bylo to jako čekat na hrom po blesku a sledovat,

jak si všichni uvědomují význam slov –, začali přihlížející mumlat pozitivní i negativní poznámky a rozešli se.

Ariel se opřela o zadní část trůnu a unaveně si podepřela loket, čímž nevědomky zaujala úplně stejnou pozici jako její otec po vyčerpávajícím dni. Threll přeskakoval od jednoho váhavého přihlížejícího k druhému a ujišťoval se, že všichni všechno pochopili. Byl to dobrý posel a zhostil se nové úlohy až překvapivě dobře.

Sebastián k ní přicupital a vyškrábal se vodou až k její opěrci pod ruku.

„Sága na konci Rituálu bude letos výjimečná,“ prohlásil, přecházel před Ariel tam a zpátky a gestikuloval klepety.

„Takový talent! Takové nadšení! Lepší už to být nemůže. Sardinky jsou skvěle synchronizované a trumpety jsou prostě báječné. Všechno je dokonalé. Tedy... s jednou věcí by to bylo ještě lepší... kdybys jen měla svůj krásný hlas.“

Ariel povytáhla obočí. I kdyby hlas měla, těžko by mohla říct něco, čím by Sebastiánův monolog přerušila. Nepohodlně se na trůně posunula, ale malý krab si ničeho nevšiml. Dokázal sice zkušeně číst její znakovou řeč, odečítat jí ze rtů a vytušit náladu, ale musel tomu věnovat plnou pozornost.

„Ach, taková ztráta pro svět...“ Položil jí klepeto na rameno a konečně si všiml, jak se mračí. „Ehm... Místo toho ale máme samozřejmě *nejlepší a nejskvělejší* královnu na světě.“

Nejlepší a nejskvělejší královna zaklepala na svůj trojzubec a krátce zvažovala, že ho na pár minut promění v mořskou okurku, aby měl čas přemýšlet nad tím, co řekl.

Jenže on jen opakoval něco, nad čím už sama nějakou dobu přemýšlela: jestli je, nebo není dobrá královna. Původně totiž nikdy královnou být neměla.

Když se před pěti lety vrátila k sestřám nemá a nešťastná kvůli tomu, co se jí stalo, očekávala vyhoštění – nebo alespoň velmi přísný trest. Její rodina však udělala něco zcela nečekaného: ustanovili jí vládkyní nad celou Atlantikou. Byl to naprosto bezprecedentní čin; jako nejmladší dcera mořského krále by normálně musela čekat, než všech šest starších sester zemře, aby koruna skončila na její hlavě.

„Jsi zodpovědná za zabití našeho otce,“ oznámily jí sestry.
„Proto je spravedlivé, abys převzala jeho břemeno.“

V soukromí Ariel uvažovala, jestli to znamenalo menší trest pro *ni*, nebo úlevu pro *ně*. Žádná z jejích sester totiž po takové práci netoužila. Jako princezny si mohly celý den zpívat a hrát, oblékat si nejkrásnější mušle, nosit korunky a chodit na zábavy, přehlídky a plesy... ale nikdy nemusely doopravdy pracovat. V poslední době často sledovala, jak se sestry smějí a zpívají si, a říkala si, že se mezi nimi vytvořila hluboká propast. Ona je sice nejmladší a možná i nejkrásnější – a kdysi také i ta *nejbláhovější* ze všech – a teď sedí na trůně a závidí jim.

Obyvatelé moří svou královnu navzdory mlčením a melancholii, která ji obklopovala, milovali. Nebo možná *právě proto*. Mořští básníci a hudebníci psali ódy a epické skladby o její tragédii a o lásce, která málem způsobila pád království.

Nelíbily se jí.

Nelíbila se jí ani pozornost nápadníků. Kdysi dávno, když byla mladší a mnohem nevinnější, si chlapců vůbec nevšímala. Mořských chlapců.

Nyní si jich všimát *musela*, musela je usměřňovat a mít se na pozoru před jejich postranními úmysly: oženit se s královnou a možná se stát králem.

Cha, pomyslela si hořce. *Kdyby jen věděli, jak těžký úděl je vládnout.*

Nebyla v novém úřadě dlouho a už chápala otcovu prudkou povahu a změny nálad. Byl to přísný vůdce, který se málokdy usmíval a dokonale zosobňoval starého boha: pevná tvář jako z kamene, s plnovousem. Často se mračil nebo na někoho přísně zahlížel. Ona i sestry ho vždycky škádlily a snažily se vysloužit si jeho úsměv nebo ukrást hodinu jeho času, aby se s nimi bavil. Většinou se však v jeho přítomnosti musely chovat rezervovaně a účastnit se oficiálních událostí, banketů a představení, jako bylo právě to, na které se Ariel nedostavila – a kde to všechno začalo.

Jak ráda by mu řekla, že už mu rozumí. Být vládcem je *těžké*. Často se mračila a byla zahloubaná nebo nevrlá.

Měla to být přece snadná práce: obyvatelé moří a jejich spojenci jsou nejšťastnější a nejbezstarostnější bytosti na světě.

Tedy do doby, než se kmen mořčáků přestěhoval trochu moc blízko k vyhlídkové zahradě jedné královské sestřenice.

Nebo když žraločí magistr trval na rozšíření svých práv na lov lidí na celou oblast Šerohlubinného kaňonu.

Nebo, což bylo mnohem důležitější, útes znenadání zbledl a bez zjevné příčiny uhynul. Nebo když se želvy diamantové

nemohly dostat na svá oblíbená hnízdiště, protože tam teď stály domy. Nebo když se lidem podařilo chytit – a sníst – celou delegaci velvyslanců ze severních moří. Nebo když množství rybářských lodí narostlo natolik, že se už nedalo ignorovat, a musely se přehodnotit nepsané starodávne zákony Souše a Moře.

A přesto, navzdory mnohem důležitějším problémům, si sestřenka Yerena pořád stěžovala na mořčáky, kteří nahlíželi svými „ohavnými tvářemi“ do její zahrady.

Ariel přepadala zlost, jen na to pomyslela.

Kromě obecné nevrlosti existovala ještě další velká podobnost mezi králem a jeho dcerou. Veškerá radost, kterou měl Triton ze života a svých dcer, byla neustále zastřena žalem kvůli smrti jeho manželky.

A jakákoliv úleva, kterou si Ariel v novém životě dopřála, byla rovněž zastíněna smutkem a *vinou* kvůli otcově smrti.

Odkašlala si – to byl jeden z mála zvuků, které pořád dokázala, – a naklonila se, aby krabovi něco sdělila, když tu se objevil Šupinka.

Její starý přítel byl větší a spokojeně baculatější, než když spolu před lety společně vyráželi k hladině. Kolem krku mu visel medailon, který označoval jeho úřad: otisk trojzubce znamenal, že patří do nejužšího královského kruhu. Na rozdíl od roztomilých pomocných rybiček nebo sloužících mořských koníků nenatácel hruď na světlo ani sebou nevrtil, aby byl zlatý disk ještě víc vidět. Navzdory letům a nashromážděné moudrosti to byl pořád hodný a skromný Šupinka.

„Královno!“

Připlaval před ni, ignoroval Sebastiána a mírně se uklonil, což se vyžadovalo od všech, ale Ariel se mu obvykle snažila zabránit, aby to dělal – minimálně on a Sebastián.

Ariel naklonila hlavu: *pokračuj*.

„Právě jsem dostal podivné – opravdu, opravdu podivné – zprávy od platýse, který je slyšel od želvy, která je slyšela od delfína... Počkat, *myslím*, že je ten platýs slyšel vlastně od želvy. Ale možná byl mezi nimi ještě jeden článek. Asi lufara?“

Vycítil Arielinu netrpělivost ještě dřív, než ji dala najevo.

„Na hladině je mořský racek, který tvrdí, že má novinky jen pro tvé uši.“

Ariel překvapením rozšířila oči.

Opatrně znakovala jméno.

Je to Rudolf?

„Ne, má královno,“ řekl Šupinka a snažil se zakrýt vlastní zklamání. „Bylo těžké získat podrobnější informace, vzhledem k tomu, přes kolik... článků to šlo, ale věřím, že tenhle racek byl mladší a byla to samice.“

Ariel doslova zvadla.

Mořští rackové jsou k ničemu. Rudolf byl jediný svého druhu. Roztržitý, ale s dobrým srdcem; občas měl sklony k přehánění, ale byl to skutečný přítel. To *on* ji měl navštívit.

Několik let poté, co ztratila otce, se pokusila vrátit na pevninu, aby viděla Erika a pomstila se Uršule. Jenže mazaná čarodějnice dokázala využít i obyčejnou moc *lidské* princezny a po celém pobřeží roztavěla stráže – oficiálně „pro případ útoku

nepřátel nebo pirátů“. V některých případech, blízko u hradu, strážní doslova stáli *ve* vodě až po lýtka.

Se Rudolfovou pomocí se Ariel pokusila strážím vyhnout a proplížit se dovnitř, a racek je zatím rozptyloval. Jenže to nezabralo a muži dostali instrukce, aby si dávali zvláštní pozor na podivné rudovlasé dívky.

Po nějaké době Ariel na naléhání Sebastiána a sester ustoupila a natrvalo se vrátila k životu pod mořem. Musí vzdát čest otcově památce alespoň tím, že se naplno oddá královským povinnostem. Přisahal, že na pozemský svět navždy zapomene.

I na Rudolfa.

„Ale... je to racek. Neznamená to, že s tím Rudolf *musí* mít něco společného?“ poukázal Šupinka, který se jí snažil zvednout náladu. „Bylo by to vážně, vážně bizarní, kdyby s tebou chtěl mluvit jen tak nějaký racek. Ale neověřil jsem si původ příběhu. Nechtěl jsem porušit tvůj zákaz plavat k hladině.“

Ariel zamyšleně švihla ocasem.

„Ani na to nemysli,“ zavrčel Sebastián. „Vím, co si myslíš. Je to jen hloupý pták. Ať tě to ani nenapadne, mladá dámo.“

Ariel na něj nevěřicně zvedla obočí. *Mladá dámo?* Od souboje s mořskou čarodějnici uběhla řada let a ona zestárla. Nižak drasticky, ale mnohem víc, než by téměř nesmrtelná mořská panna měla. Měla cosi zvláštního v očích, cosi hlubšího, moudřejšího a znavenějšího, než když bývala mladá víla, která nikdy nezavítala na pevninu. Tváře už neměla tak plné; rysy v obličejí jí zostřely. Občas přemýšlela, jestli se podobá matce... Kromě jejích vlastních nespolehlivých vzpomínek bylo jedinou fyzickou

připomínkou bývalé královny její a Tritonovo sousoší – tančili spolu. Bylo však z bílého mramoru a absolutně bezbarvé. *Mrtvé.*

Ani vlasy už za Ariel volně nevlály tak jako kdysi; služky a krabí vizážisté jí je splétali a česali, aby vypadaly pod zlatou korunou, která jí seděla na spáncích, uhlazeně a oficiálně. Malé zlaté náušnice s akvamarínem se královsky třpytily, ale už necinkaly; byly naprosto decentní. Jejím jediným ústupkem k mládí byl zlatý kroužek na horní části levého ušního lalůčku.

„Mladá dámo,“ to určitě.

Nemusela ani znakovat: *Už se mnou takhle mluvit nemůžeš, krabe. Jsem teď královna.*

Sebastián si povzdechl a ve svém podráždění působil mimořádně staře.

„Omlouvám se, že se vyjadřuji nepatřičně. Nemůžu si pomoci. Plavání tam nahoru ještě nikdy nic dobrého nepřineslo. Nikdy nic. Já jen... Jenom jsem tě zase nechtěl vidět utrápenou nebo zklamanou.“

Ariel mu věnovala drobný úsměv a láskyplně ho poklepala po zádech. Někdy bylo těžké uvědomit si, že Sebastián své chování většinou jen předstírá. Pod skořápkou měl opravdu na srdci jen to nejlepší.

Jenže ona je už dospělá, navíc královna, a do toho, co je pro ni nejlepší, nikomu nic není. Otočila se, aby předala zprávu mořskému koníkovi, který k nim neslyšně připlul, čekal na rozkazy a ploutvičky se mu jen chvěly.

Threlle, prosím, vyřiď Královnině radě, že si беру volné odpoledne. Šupinka se ke mně přidá. Sebastián mě formálně zastoupí,

než se vrátím, ale v mé nepřítomnosti se nesmí konat žádná hlasování ani činit rozhodnutí.

„Ano, Vaše Výsosti.“ Mořský koník se uklonil a zmizel.

„Královno, nakolik jsem rozrušený...“ začal Sebastián, ale to už se Ariel obrátila vzhůru a prudce máchla ocasem směrem k hladině.

ARIEL

Mořské královny mají málokdy důvod pohybovat se rychle. Nemusí řešit žádné války, nemusí se vyhýbat pokusům o vraždu, nemusí utíkat před davy žádostivých obdivovatelů. Ve skutečnosti se od příslušníků královského rodu očekávalo pomalé a klidné jednání.

Proto se Ariel přistihla, že si pohyb nesmírně užívá. Tloukla ocasem do vody, a dokonce i trochu lapala po dechu. Chybělo jí zkoumání potopených lodí se Šupinkou, prchání před žraloky a snaha dostat se domů před večerkou. Milovala ten pocit, že její mocné svaly zase pracují a jak se kolem ní tvoří proud, když natočila ramena, aby plula ještě rychleji.

Takhle vysoko nebyla už roky a musela polknout, když hlubokomořský tlak polevil. Barvy bledly a měnily se z temných, tlumených barev oceánského dna v uklidňující azur středních hloubek a konečně světlé, elektrizující a magické odstíny barvínku, které předznamenávaly vlny denního světla.

Neplánovala vyrazit nad hladinu triumfálním skokem. Nechtěla tomu věnovat tolik síly. Plánovala se vynořit pomalu a klidně jako velryba. Jakoby nic, nenápadně, jako: *Ach, tady jsem.*

Jenže ocas sebou sám od sebe švihl dvakrát tak silněji a ona vystřelila do teplého slunečného dne, jako by se topila.

Zalapala po dechu a *ochutnala* vánek – v ústech byl suchý; sůl a borovice a vzdálené ohně a tisíce cizích vůní...

Na vlnách seděl malý racek a zvědavě si ji prohlížel.

Ariel se uklidnila, vzpomněla si, kým je. Snažila se nehledat potěšení v tom, jak jí po krku stékala voda; jak jí usychaly vlasy a prosvětlovaly se. Šupinka se kolem ní neklidně zatočil, než také vystrčil hlavu.

Ariel znakovala: *Bylo mi řečeno, že pro mě máš zprávu.*

Jenže než to Šupinka stačil přeložit, Ariel pokračovala: *Znáš Rudolfa? Kde je? Proč tu není on?*

„Královna Ariel má pro tebe zprávu,“ sdělila ryba vážně rackovi. „Očekávala však svého starého přítele Rudolfa. Je to jediný pták, se kterým se kdy sblížila.“

„Máte pravdu, že mě poslal on. Dědeček Rudolf by to takhle daleko na moře nezvládl,“ odpověděl racek. „Jak dýcháš?“

Ariel chvíli trvalo, než si uvědomila, na to se to vlastně pták ptal.

Co?

Nemusela to ani znakovat.

Racek naklonil k mořské víle hlavu a bez mrkání na ni zíral. „Přešla jsi z vody nad hladinu a vůbec ti to nedělalo problém. Jelikož žiješ celou dobu pod vodou, tak bych řekla, že to asi děláš jinak, než že navěky zadržíš dech jako nějaká kouzelná velryba. A nemáš ani žábry jako mloci. Tak jak dýcháš?“

„S královnou Atlantiky takhle nemluv!“ vynadal rackovi Šupinka. Ariel zaujalo, jak vespěle její kamarád zní a že ho divný rozhovor vůbec nevyvedl z míry.

„Pardon,“ reagoval okamžitě racek a sklonil hlavu.

Ariel nenuceně zatočila trojzubcem, až se z něj rozlétly kapičky vody a třpytily se jako stovky drahokamů. Obyvatelé moře sice její dědická práva na korunu přijali okamžitě, ale pořád tu existovalo jisté období, kdy si o ní mysleli, že je to jen ta hezká, bezstarostná dcerka krále Tritona. Někteří s ní jednali blahosklonně, někteří až příliš důvěrně. A někteří další (hlavně žraloci) potřebovali několik ukázek jejího hněvu, než její autoritu přijali.

Jenže s tímto podivným malým rackem to bylo jinak. Ten ji nijak *nesoudil*. Jen ho fascinovala. Racek nejspíš ještě nikdy mořskou vílu neviděl. Ariel by mohla být mořský slimák nebo démon a racek by se zeptal na to samé.

Jak se jmenuješ?, zeptala se Ariel.

„Jona,“ odpověděl pták s úklonou, když to Šupinka přeložil. „Ale... pokud přeci jen budete mluvit s mým dědečkem, tak on mě občas – a nesprávně – nazývá Jonathan. Jonathan Livingston. Dědeček je občas trochu zmatený.“

Ariel se usmála, protože to znělo přesně jako Rudolf.

„Co kdybys královně všechno vysvětlila úplně od začátku, Jono?“ navrhl Šupinka.

A tak racek začal vyprávět příběh o tom, jak s dědečkem sledovali operu a jak na ni dědeček reagoval. Pověděla jim o letu na hrad, o špehování Vanessy a o tom, jak zjistili, že Triton pořád žije. Vyprávěla to naprosto stručně a věcně: žádné nechtěné popisy, dialogy ani osobní poznatky. Ariel si nebyla jistá, jak může být tento racek potomkem roztržitého Rudolfa.